

## **Kázání pro Opatovice 17.1.2021, karanténní**

**Vstupní slovo: ž 130,1-3**

**1. píseň: 171**

---

**čtení: Gn 37,12-35 a Gn 39,1-2b**

**3. píseň: 189**

**ohlášky:**

Není jisté, jak to bude dále. Zatím jsou omezení dána do 20.1. Dá se však předpokládat, že budou pokračovat. Takže bohoslužby budou opět touto formou (video a text).

Přes počítače jsme uspořádali tento týden biblickou hodinu a náboženství pro děti.

Musím vás informovat o smutných událostech těchto dní.

9.1. zemřel bratr František Bareš z Nezdína. Rozloučení se bude konat 21.1. ve 13 hodin v chrámu Páně Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti.

11.1. zemřel bratr Václav Blažek ze Světlé nad Sázavou. Rozloučení se bude konat 18.1. v kapli v Sázavce.

Kvůli současným opatřením se může pohřbů účastnit jen 15 osob, takže se rozloučení odehraje jen v kruhu rodinném. Myslete prosím na zarmoucené rodiny. Parte jsou vyvěšena na našich stránkách.

**přímluvná modlitba + Otče náš:**

Bože náš a Otče náš, prosíme tě, vyslyš naše přímluvy.

Prosíme učíš své Slovo slyšitelné, srozumitelné a přijatelné celému světu, ať se zlí odvrátí od svých cest, a dobří ať vytrvají. Ať se odhalí pravá cesta těm, kdo bloudí.

Prosíme, dej, ať tvá církev a tví věřící se dokáží tvého Slova držet za všech okolností. Ať se od něj nenechají svést starostmi, radostmi, strachy. A ať se lidem nestává kamenem úrazu, kt. spíše odvádí a odrazují od tvého slova.

Prosíme tě pak i za všechny, kdo jsou v nouzi. Ty, kdo si ji přivodili sami, vlastní vychytralostí nebo nešikovností. I za ty, kdo jsou v tom úplně nevinně.

Prosíme za chudé, nešťastné, hladové, opuštěné, nemocné, ztracené. Za lidi v beznaději. Za lidi šířené nenávistí. Prosíme dej, ať své tvá radost a pokoj rozprostře na ně a nás všechny, tak aby došli pomoci i

upokojení.

I nám pak buď ochráncem a průvodcem, ať nebloudíme, ať se necítíme opuštěni či ztraceni, ať žijeme v lásce a v pokoji se všemi, a ať vytrváme v následování tvého Slova.

**A vyslyš nás, když k tobě společně voláme:**

Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.

I neuvod' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.

**Poslání: Ko 3,8-11**

**Požehnání: A pokoj Boží převyšující každé lidské pomyšlení budiž se všemi námi. Amen.**

**5. píseň: 699**

Milí bratři a milé sestry,  
rád bych dnes pokračoval v příbězích praotce Josefa. To je výhoda, že teď máte všichni (alespoň doufám) možnost si přečíst nebo shlédnout kázání z minulého týdne a já na něj můžu s klidným svědomím navázat.

Josef pochází z pro nás zvláštní rodiny. Má jednoho otce, čtyři matky a bezpočet sourozenců.

Josef je tatínkův mazánek a žalobníček. Donáší zlé zprávy na své bratry. Jenomže on si ty zprávy nevymýšlí. Jeho bratříčci jsou všechno jiné než spořádání a poslušný.

Josef je asi jediný z nich spolehlivý. Nemá rád neřád. Mrzí ho, že bratři neposlouchají tatínka a hned mu to jde vyslepičit.

Někdy je potřeba nemlčet. Říct: „Tohle se mi nelíbí. S tím nesouhlasím.“ Nekrýt lotra. Ale v tomhle případě by bylo lepší to říct přímo bratrům, a zkusit je přesvědčit ať otce nezarmucují. Navíc některé věci za hádky ani nestojí.

Tohle se Josef musí teprve naučit.

On si patrně ani neuvědomuje, jak moc svým bratrům leží v žaludku a jak je svým počínáním popuzuje. Josef je sice vidoucí, něco jako prorok, má určité vidiny od Hospodina, hlavně ve snech, ale ještě tomu nerozumí.

Skutečná moudrost muže Božího mu zatím chybí. Nestací se vyznat v těch nebeských věcech, ale jako Boží věrní se musíme snažit porozumět i lidem a světu kolem. Zvlášť v dnešní rozhádané společnosti. Ostatně i Pán Ježíš často mluví právě o vztazích mezi lidmi.

Avšak ani praotec Jákob, muž velice zkušený, nevidí, že mezi své potomky zasel nepřátelství. Přitom rodiče často nejvíc mrzí, když děti mezi sebou válčí.

Můžeme v tom vidět i obraz pozdějších dějin Izraele. Izrael je Jákobovo druhé jméno. Dvanáct kmenů Izraele vychází z jeho dvanácti synů.

Spory mezi nimi však vyvrcholí v bratrovražedné války. A nakonec je severní část, právě potomci Josefa, odvečena do zajetí do daleké země, odkud se už nevrátí.

Zbytek Izraele se může ptát podobně jako Ruben: „Kde je ten chlapec? - Kam se poděl náš bratr?“

Jákob pláče nad ztraceným synem. Dodnes.

Nesvornost a nenávisť v rodině, v národě, ve státě, v sousedství nás může dovést až sem. Jákob ani Josef, a vlastně ani jeho bratři to však nevidí.

Jákob tak jako už mnohokrát pošle Josefa na výzvědy. Josef má speciální oděv. Něco jako kněžské roucho nebo policejní uniforma. Podle toho bratři už z dálky poznají, kdo jde. A že jde průšvih, prťže zase otce neposlechli. Pasou jinde než měli.

„Blíží se Josef. Našel nás!“ - V tu chvíli pomyslný pohár trpělivosti přetekl. Bratrům ruply nervy. To se stane. Nikdo není dokonalý. A čím déle v sobě člověk zlost dusí, tím bouřlivěji vybuchne. Stačí pak úplná prkotina a člověk vystartuje jak motorka na první našlápnutí. Když člověk ztratí sebeovládání, udělá nebo řekne i věci, co by normálně neudělal, neřekl. - I kdyby byl v právu, tak nechce ranit. Avšak ve vzteku vám to ujede a pak toho litujete.

Bratři vědí, že Josef jedná na otcův popud, ale vylijí si zlost na něm. Všechny ty roky ústrků, nadřizování, šmírování, žalování, každá křivda, skutečná i smyšlená se shrne do jednoho okamžiku. Josefa čapnou, potupně svléknou a byli by ho umlátili. Kdo ho zachrání?

Zpátečku zařadí nejstarší Ruben. On má mít bratry na zodpovědnost. Na chvíli se zdá, že se konečně začne chovat jako budoucí hlava celého klanu. Neodvází se však postavit bratrům přímo.

Nás si nejstarší brácha vždycky uměl srovnat. Kolikrát jen mi zkroutil ruku nebo dal ránu, když jsem nechtěl poslouchat. Jéjej!

Ale zvlášť v takovýchto chvílích je to jeho právo i povinnost.

Je ale fakt, že proti Rubenovi stojí asi devět mládenců ne o mnoho mladších než on. Ještě by zmlátili i jeho. Uchýlí se tedy ke lsti. - Nezabíjejte ho, jen ho hod'te do studny. Ať vychladne!

Studna, nebo spíš cisterna na dešťovou vodu byla naštěstí prázdná, ale

dost hluboká, aby se Josef sám bez pomoci nedostal ven. To bratrům zatím stačí. V klidu si sednou kolem a dají si svačinu. Josefovo bédování, vyhrožování i nárek jsou rajskou hudbou pro jejich uši. Až tak daleko došel rozkol v rodině víry.

Josef je na dně. Doslova i obrazně. - Nechají mě tady umřít?

Naštěstí má Ruben plán: „až se bratři uklidní, nenápadně Josefa vytáhnu.“

Jenomže i další z bratrů přemýšlí - Juda: „Co teď? Dřív nebo později se Josef ze studně dostane a pak nás zase napráší tátovi. A nechci ani vědět, co by nám táta po takovéhle taškařici provedl. I když ho necháme ve studni, tak by ho mohl zachránit někdo cizí. A když jsme u toho – támhle jede karavana otrokářů!“

Všichni vědí, že otroctví je v podstatě taky vražda. Běžného otroka nečekal dlouhý a spokojený život. O tom svědčí i směšně nízká cena, za níž je Josef prodán. Ani otrokář nevěří, že by Josef dlouho vydržel. Ale bratři se můžou tvářit, že Josefa vlastně nezabili. Nemají krev na rukou. Jen ho prodali do otroctví tak jako pohádkový loupežník Lotrando.

V jámě měl Josef alespoň naději na záchranu. Z otroctví v daleké zemi však návratu není.

Nejstarší – Ruben – bral svou zodpovědnost trochu na lehkou váhu, když si Josefa nehlídal. A teď zděšeně hořekuje: „Co si jen počnu? Ten hoch je pryč!“

Co si JÁ počnu? - Rubene, na bratra máš myslet! Co si Josef počne? On je v průšvihů!

Ruben se pořád nechová jako odpovědná hlava rodiny. Myslí jen na sebe. Asi si chtěl tímhle kouskem napravit reputaci u tatínka. Pomohl by čistě ze sobeckých příčin a vinu svalil na své bratry. Je to vlastně horší než Josefovo žalování. Tak daleko zašel úpadek v Jákobově rodině. Teď to však pro Rubena bude ještě horší – bratra neuhlídal. Neosvědčil se jako hlava rodiny a prvenství tak převezmou jiní. Zajímavé je, že po mnoha peripetiích se osvědčí zrovna Juda, kt. pro Josefa vymyslel

otroctví. Očividně tedy není nic ztraceno. I Juda dostane možnost se napravit a zmoudřet. Ale to už je jiný příběh.

Zatím bratři místo Josefa zabijí kozla, aby otci mohli přinést zakrvácené Josefovy šaty. Je to trochu jako oběť. Život za život. Ale tady jde spíš o klam. A otec na něj skočí.

Jestli si však bratři mysleli, že si polepší. Že otec nyní napře svou lásku k nim. Šeredně se spletli. Takhle to nefunguje. Naopak, nad rodinou od té chvíle leží stín smutku a otec už nikdy nebude jako dřív.

Možná by to celé nakonec rádi vzali zpátky, ale to už nejde. A tak jsou odsouzeni dlouhé roky hrát tuhle hru, žít s hanbou a lhát otci o bratrově osudu.

Všichni čekali, že Josef záhy zemřel. Avšak s Josefem by Hospodin. Změkčilý mazánek najednou ukázal, že má mnohem tužší kořínky, než by kdo čekal. Ani na tom dně se nezhroutil. Nevzdal to. A jeho přemýšlivá povaha a smysl pro zodpovědnost ho zachránily.

Pomodleme se...

*Pane Bože, svěřil jsi nám mnoho a přitom nejsme vždy nejlepšimi hospodáři. Některé věci pokazíme už nenávratně. Utečou nám slova, kt. ani říct nechceme. Prosíme tě, dávej nám moudrost a sílu k odpovědnosti, abychom dobře pečovali o tvé dílo. Abychom se uměli správně postavit každé nepleši. Abychom dokázali nést následky svých činů. Uměli se omluvit a přiznat. A abychom zároveň nevyvolávali zbytečné spory. Pane prosíme zahlazuj naše pochybnosti a buď s námi až na vrcholu nebo na dně. Amen.*